

[Handelsministeren.]

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets indhold og bemærkningerne, forelægger jeg hermed dette til folketingets velvillige behandling.

Herefter tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om skoleskibsafgift*.

Som det vil være det høje ting bekendt, betød gennemførelsen af den i 1958 vedtagne ændring i lovgivningen om uddannelse af navigatører, at kravet om obligatorisk sejlskibsfart for erhvervelse af sønæringsbevis som styrmand bortfaldt.

Ved den lejlighed fremstod tanken om det rimelige i at opretholde statens skoleskib „DANMARK“, men da man fra reder side dengang gik så varmt ind for den uddannelse, eller skal vi sige træning, som fandt sted i dette skib, og samtidig understregede denne interesse ved at fremkomme med et tilbud om at ville deltage på lige fod med staten i de løbende udgifter ved skibets vedligeholdelse og drift, gennemførtes forsøgsvis for en 4-årig periode en ordning, hvorefter der årligt af skibe over 300 registertons brutto svarede en afgift på 50 øre pr. registerton netto. Tanken om, at erhvervet skulle dele driftsudgifterne med staten, var dog ikke af ny dato, men var egentlig kun en ajourføring af den lovtilstand, der blev etableret i forbindelse med skoleskibets bygning i 1932.

Bortset fra perioden 1962-67, hvor man under hensyn til søfartserhvervets vanskelige økonomiske situation nedsatte procenten til ca. 33 $\frac{1}{3}$, var dækningsprocenten uafbrudt ca. 50 fra 1958 frem til 1971, hvor den igen ændredes.

Dette skyldtes, at skoleskibets sejlplan på daværende tidspunkt efter indstilling fra Søfartens Uddannelsesråd ændredes således, at der kun skulle foretages et togt af 6 måneders varighed med navigationselever og et togt af 4 måneders varighed med sømandsskoleelever i modsætning til tidligere, hvor man havde foretaget 3 togter, hvert af 6 måneders varighed, over en 2-årig periode udelukkende med navigationselever.

Togtet med sømandsskoleelever gennemførtes for at aflaste sømandsskolerne, og da staten fuldt ud dækker udgifterne ved drift af statens sømandsskoler, fandtes det ikke

rimeligt at pålægge rederierhvervet nogen del af udgifterne herved. Da antallet af navigationselever som følge af den ændrede sejlplan reduceredes med $\frac{1}{3}$ pr. år, blev rederierhvervets hidtidige dækningsprocent nedsat til ca. 33 af udgifterne ved skoleskibets drift og vedligeholdelse.

Siden 1971-loven har man imidlertid ændret sejlplanen endnu en gang, idet man fra og med efterårstogtet 1973 har haft 2 togter, hvert af 5 måneders varighed, om året, et om efteråret for sømandsskoleelever og et om foråret for navigationselever. Dette har dog ikke medført en nedgang i antallet af navigationselever, der deltager i skoleskibets togter.

Under de med Danmarks Rederiforening om sagen førte forhandlinger har Rederiforeningen — som det fremgår af lovforslagets bemærkninger — givet udtryk for, at man ikke vil modsætte sig en uændret forlængelse af den nugældende lov frem til udgangen af 1979, men må understrege, at det efter dette tidspunkt ikke kan forventes, at rederinæringen længere vil bidrage økonomisk til skoleskibets drift. Rederiforeningen henviser i denne forbindelse til, at det offentlige for alle andre uddannelsesformer afholder alle udgifter, samt at erhvervet i forvejen afholder betydelige udgifter til de søfarendes uddannelse, især efteruddannelse. Endelig har man fremhævet skibsfartserhvervets vanskelige situation.

Det foreslås derfor, at den gældende lov, der udløber med udgangen af 1975, forlænges uændret til udgangen af 1979.

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Jeg skal hermed tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om rettens pleje i Grønland*.

Som bekendt er det grønlandske retsplejesystem i sin opbygning forskelligt fra det danske, i første række fordi der i langt de fleste retstovter anvendes lægdommere i første instans.

Nærværende lovforslag tilsigter ikke at bryde med dette system, som jeg stadig finder mest hensigtsmæssigt i et samfund som det grønlandske, hvor fuld beherskelse af det grønlandske sprog og kendskab til landets særlige forhold og til den grønlandske retstradition efter min opfattelse må til-